

15.65x16.92	1	8	עמוד	נ פ י ם	02/01/2015	45930912-3
מועצה אזורית חוף אשקלון - 64221						

סיפור לשבת/ שאול מייזליש

מה, כל אלה בשבילי?

לפתע, קלטה זוית עינו את הסמל המוכר של יחידת צה"ל מוטבע על שריון הטנק "אלוקים זה שלנו!". הטנק עצר, מפקדו קפץ, מעל הטובה וצעק: "שלנו, הפצוע הזה שלנו!".

הוא נאסף אל הטנק מעוף ומיד תחבו אל שפתיו היבשות כוס מים. הוא הובהל אל המאסף, משם לבית החולים. רק כעבור תקופה ארוכה התאושש מהמשבר. אבל לא התאושש מתחושת העזיבה והנטישה. למרות הנס שקרה, הוא חש מרוחק מכל מה שסימל את צה"ל ואת גייסותיו.

אפילו במפגנים של הצבא הוא עמד בצד ותהה לעצמו: על מה חוגגים, הרי אלה השאירו אותי שלושה ימים לנפשי, השאירו אותי למות...".

אז, שלושים שנה מאוחר יותר, הוא נקלע לתאונת דרכים קשה. היה תקוע במכונית שניזוקה טוטאלית והגוף סרב לצאת מתוך הפח המקומט. לפתע הם הגיעו. מד"א חק"א ומשטרת ישראל - אנשים זינקו פנימה כדי לנסות לחלץ אותו, כשזה לא הלך, החקקו לוחמי האש כדי לנסר את שלד המכונית ולשלוף אותו החוצה.

יאיר שאל את עצמו: מה, כל אלה בשבילי? כל אלה באו להציל אותי? כל אלה עושים מאמצי עליון כדי לחלץ את הגוף ולהביא אותי אל חוף מבטחים?

באחת חזרה אליו ההכרה שעם ישראל אכן כן דואג לאחייו ואכן עושה הכל כדי לחלץ את מי שנמצא בכף הקלע ובסכנת מוות. עם זאת, אם נותרו עדיין סימני שאלה באוויר, אלה נמוגו כליל, סיפר יאיר באותו ערב, כאשר ראה את אלפי החיילים באים כדי לסייע למושבים וליישובים של מועצתנו. הוא יודע שהם באו כדי לעטוף את עוטף עזה, להפסיק את התופת האנורמלית של ירי רקטות, כמעט יומיומי, כדי להציל את האנשים מאימת המנהרות המפלצתיות.

יאיר חש בראשונה שכל הצללים מסתלקים ושיכול לשוב ליישר גו, לזקוף קומה, להישיר מבט ולומר: אני ישראלי גאה!

כפר סבא, ערב לסיכום מלחמת "צוק איתן" ומבצע "שובו בנים" על הבמה רחלי פרנקל אמו של נפתלי הי"ד, האלוף יפתח רוטל, דר' שמחה גולדין אביו של הדר הי"ד ויאיר פרג'ון, ראש המועצה האזורית חוף אשקלון שבעוטף עזה.

בפיו של ראש המועצה המוטרף היה סיפור מצמרר. מסתבר שמבצע "צוק איתן" החזיר לו את האמונה בעם ישראל, פשוטו כמשמעו. השבר והפקפוק ביכולת הנתינה של העם החל אצלו בצעירותו, כששרת כחייל ברמת הגולן, עת פרצה לפתע מלחמת "יום הכיפורים". יאיר היה עם חבריו ליחידה בקו ההגנה הראשון שנמתח נוכח טנקי האויב הסורי השועטים. קו זה לא החזיק מעמד זמן רב. רוב חבריו של יאיר נפגעו קשות או נהרגו והסורים פרצו את השריון הישראלי. והחלו יורדים לכיוון טבריה. יאיר היה בין הבודדים שנותרו בחיים, אך במרחצת הקרוב הוא נשאר בודד במערכה לאחר שהיחידה כולה נסוגה אחורנית. בשל היעדר קשה, נותר יאיר לבד ולא רק לבד אלא גם צמא ורעב לאחר שצם ביום הכיפורים ומאז לא בא אוכל אל פיו. הוא ראה את הטנקים הסורים חולפים לידו וניסה להסתתר בכל כוחותיו, אבל אט אט התחיל לאבד כוחות, הגרון נחרך מיושב, הבטן התנפחה מרעב והוא החל לרמדם ולהזות. כך חלפו יומיים ושום כוח ישראלי מסייע לא נראה באופק.

ביום השלישי היטשטשה הכרתו והוא עמד על סף העילפון. הארטיילריה הסורית המשיכה לחלוף בקול רעש והעלתה תמרות אבק שכיסו אותו בשכבה עבה שאך עוד הוסיפה לצמאנו. במצב קשה ונעדר תקווה, החליט לעשות מעשה ולחול מן המסתור בו נחבא לכיון הטנקים הסוריים. לפחות יגישו לי כוס מים לפני מותי, כך התפלל.

הוא זחל בשארית כוחותיו אל פלדת השריון שהיתה קרובה אליו וגם סביבה היתמר עמוד חול. אז הפנה אליו תת המקלע שבראש הטנק וכמו בסרט הוא ראה את חייו עוברים במוחו.